

[Iver Poulsen.]

for dette forslag om arbejdsmarkedets tillægspension, at det ligesom sit ophav, den såkaldte helhedsløsning, er klassebestemt og dikteret regeringen af arbejdsmarkedets parter, endog til et bestemt tidspunkt.

Navnlig fagforeningslederne viser forslaget stor interesse, bl. a. fordi det jo er meningen, at der skal oparbejdes en betydelig fond, i løbet af 20 år beregnet til 20 milliarder kr., og hvis anbringelse og administration fagforeningslederne har medindflydelse på. Denne interesse har LOs sekretær, hr. Thomas Nielsen, givet udtryk for på tobaksarbejdernes kongres i Odense i september måned sidste år, hvor han ifølge dagbladet Aktuelt's referat den 9. september udtalte noget i retning af, at han fandt det særdeles rimeligt, at den kapital, der opspares ved tillægspensionsordningen, bliver administreret gennem fagforeningerne. Der ligger interessen.

Jeg er nu slet ikke så sikker på, at der blandt de menige lønmodtagere er så stor og udelt tilfredshed med at få pålagt en tvangspension, som de yngre og unge lønmodtagere — tilnærmelsesvis i hvert fald — kan sikre sig gennem en privat, frivillig forsikring, hvis disse mennesker selv ønsker at sikre deres alderdom økonomisk bedre, end den allerede er sikret gennem den almindelige folkepension.

I øvrigt forekommer det os helt besynderligt, at der tales så meget om frihed her i landet, og jo højere der tales, desto mere beskæres befolkningens frihed, og desto mere tvang pålægges der befolkningen. Man vil ikke give befolkningen frihed til at spare op, men da opsparing og kapitaldannelse er nødvendig, pålægges befolkningen tvangsopsparing af den ene eller den anden slags. Hvorfor al den tvang? Man skulle dog ellers synes, at en naturlig følge af den betydelige, almindelige velstandsstigning, som industrialiseringen har medført, måtte være, at den enkelte borger klarede flere opgaver selv, i stedet for at offentlige tvangsstøtteforanstaltninger skal vokse i takt med velstandsstigningen. Det forekommer da at være noget bagvendt, og det er ikke stor tillid at vise den arbejdsduelige danske befolkning, at den enkelte ikke selv må skaffe sig den tryghed, som vedkommende ønsker og finder rimelig,

men skal presses ind under den dikterede kollektive tryghed.

Lovforslaget er — som det også er blevet nævnt af foregående ordførere — præget af hastværk, hvilket har umuliggjort de grundige og omfattende undersøgelser af hele pensionsspørgsmålet omhandlende en ligelig pension til alle her i landet, som man med rimelighed havde kunnet vente af det lovforslag, der er fremsat her.

Man kan godt se af lovforslaget, at det har voldt ministeren stort besvær at afgrænse personkredsen, og det er der ikke noget at sige til, for den personkreds, lovforslaget opererer med, er en så broget forsamling — som i øvrigt vil skifte sammensætning — at man må forudse en så besværlig administration, at den sandsynligvis vil overstige det muliges grænser, hvis det hele da skal komme til at virke forsvarligt. At det skal komme til at virke forsvarligt inden den 1. marts, har jeg — ligesom andre ordførere — min store tvivl om.

Hvorfor skal kun en del lønmodtagere sikres et lovfæstet tillæg til folkepensionen? Udgør de en vigtigere bestanddel af den danske befolkning end andre befolkningsgrupper, eller er deres økonomiske og sociale tryghed ringere end andres? Absolut ikke. Hvis man undersøger størrelsen af de forskellige befolkningsgruppers skattepligtige indkomst, ser man, at lønmodtagerne ikke er dem, der er dårligst stillet eller socialt mest udsat. Det er ikke lykkedes mig at få fat på en senere opgørelse over de skattepligtige indkomster end opgørelsen fra 1960, men de forskydninger, der måtte være sket siden, vil næppe have forrykket forholdet til ugunst for lønmodtagerne. Denne opgørelse viser, at selvstændige landbrugeres indtægt ligger væsentlig lavere end lønmodtagernes, og for husmændenes vedkommende ligger indtægten endog meget lavere, så forslaget kan ikke hente nogen begrundelse i disse økonomiske forhold.

Der findes også erhvervsgrupper, herunder arbejdsgivere, hvis indtægt ligger under lønmodtagernes, f. eks. vognmændene, og disse kan få vanskeligt nok ved at vælte deres bidrag over på forbrugerne, ikke mindst som følge af den konkurrence, de er udsat for fra det offentlige side.